

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 5171/13
Дана 05.11.2013. године
Б Е О Г Р А Д
ул. Немањина 9

КП-12.7. ако је оптужба прекорачена

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Наде Хаци-Перић, председника већа, Драгана Тесаровића и Здравке Ђурђевић, чланова већа, уз учешће судијског помоћника Јелене Миљковић Глигоријевић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљених АА и АА1, адвоката АБ2, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.4259/10 од 13.05.2013. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљене АА2, адвоката АБ, као и браниоца окривљених АА и АА1, АБ, по заменичком пуномоћју браниоца адвоката АБ1, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 05. новембра 2013. године**, донео је једногласно

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљених АА и АА1, адвоката АБ2, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.4259/10 од 13.05.2013.године, **ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.4259/10 од 13.05.2013.године, окривљени АА и АА1, оглашени су кривим због извршења кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ („Службени гласник РС“ бр.85/05), за које су применом чланова 4, 42, 45, 54, 63 КЗ и у односу на окривљену АА1, чланова 56 и 57 КЗ, осуђени и то окривљени АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а окривљена АА1 на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, у коју им се урачунава време проведено у притвору од 24.12.2007. године до 23.09.2008. године, а сходно члановима 193 и 196 ЗКП, окривљени АА и АА1, обавезани су да плате на име

трошкова кривичног поступка по 25.290,59 динара, а на име паушалног износа по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом, окривљена АА2, на основу члана 355 тачка 2 ЗКП, ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, а на основу члана 197 став 1 ЗКП, одлучено је да трошкови кривичног поступка у односу на окривљену АА2, падну на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду пресуду Вишег суда у Београду К.бр.4259/10 у ослобађајућем делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или преиначи тако што ће окривљену АА2, АА и АА1, огласити кривим за извршење кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 Кривичног законика и осудити на казну по закону, или преиначити само у погледу одлуке о казни, тако што ће окривљене АА и АА1 за кривично дело за које су осуђени првостепеном пресудом, осудити на казне затвора у дужем трајању, и

- бранилац окривљених АА и АА1, адвокат АБ2, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, ожалбену преиначи пресуду и ослободи окривљене АА и АА1 од оптужбе, или да исту преиначи и окривљенима изрекне блажу врсту казне, а тражила је да сходно члану 375 ЗКП, буде обавештена о седници другостепеног већа.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду поднео је бранилац окривљене АА2, адвокат АБ, са предлогом да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а тражио је да он и окривљена буду обавештени о седници другостепеног већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр.4822/13 од 26.09.2013. године, предложио да Апелациони суд у Београду у смислу члана 382 став 2 ЗКП, у седници већа или након одржаног главног претреса, уважи као основану жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и донесе одлуку у смислу жалбеног предлога, а да жалбу браниоца окривљених АА и АА1, адвоката АБ2, изјављену против наведене пресуде, одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у присуству браниоца окривљене АА2, адвоката АБ, као и браниоца окривљених АА и АА1, адвоката АБ, по заменичком пуномоћју, браниоца адвоката АБ2, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом и жалбом, па је након оцене жалбених навода и предлога, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

Жалбе су неосноване.

Како се од 01.10.2013. године примењује Законик о кривичном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11, 101/11, 121/12 и 32/13), овај суд је законитост и правилност првостепене пресуде ценио у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби браниоца окривљеног, сходно члану 451 ЗКП.

Нису основани жалбени наводи браниоца окривљених да првостепена пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, при чему се изјављеном жалбом не указује у чему се састоје битне повреде на које се позива бранилац у својој жалби, као ни жалбени наводи тужиоца да је пресуда заснована на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП.

Супротно оваквим жалбеним наводима, по налажењу овог суда, првостепена пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама, који су јасни и непротивуречни, из којих јасно произилази који докази потврђују чињенице од важности за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари и како их је првостепени суд ценио, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива његово утврђење и закључци.

Даље, овај суд налази да нису основани жалбени наводи браниоца окривљеног да је првостепена пресуда обухваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 8 ЗКП (тада важећег Законика о кривичном поступку), обзиром да је првостепени суд прекорачио оптужницу, налазећи да се у радњама окривљених стичу елементи бића кривичних дела посредовање у вршењу проституције из члана 184 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, а не кривичног дела трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, које им се оптужницом јавног тужиоца ставља на терет, истичући да се објективни идентитет пресуде и оптужбе оцењује у складу са одредбом члана 351 став 1 ЗКП (тада важећег Кривичног законика), односно да се пресуда може односити само на дело из оптужнице, при чему се везаност односи само на чињенични основ оптужнице, те да се не могу мењати правно релевантне чињенице које у основи мењају предмет оптужбе, јер би се у том случају радило о другом, а не о другачијем кривичном делу, па уколико из резултата главног претреса произилази друго кривично дело у радњама окривљеног, суд га не може за то дело огласити кривим, у ком случају би преузео улогу тужиоца, већ га мора ослободити од оптужбе, а што првостепени суд у конкретном случају није учинио.

Супротно предметним наводима, овај суд налази да је првостепени суд правилно окривљене огласио кривим за извршење кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184 став 2 у вези става 1 КЗ, дајући правилно образложење за такав свој закључак, да је учинио мање измене у односу на диспозитив оптужног акта, стилизујући и уподобљавајући опис радње извршења чињеничном стању утврђеном на главном претресу, те да је правилно применио закон у погледу правне квалификације кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим.

Наиме, сходно одредби члана 351 ЗКП (који је важио у време доношења

пресуде), пресуда се може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној односно измењеној или проширеној оптужници. Одредба члана 352 ЗКП прописује да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу при чему је сходно одредби става 2 овог члана, суд дужан да савесно оцени сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима и да на основу такве оцене изведе закључак да ли је нека чињеница утврђена, док је одредбом става 2 одредбе члана 351 ЗКП прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне оцене дела.

У предметном случају из ширег чињеничног скупа датог у оптужби издвојен је ужи чињенични скуп односно правилном оценом одбране окривљених појединачно и у међусобној повезаности, те у вези са изведеним доказима првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање из изреке јер је у оваквој ситуацији био овлашћен да ширу чињеничну основу сузи и сведе на ужу чињеничну основу описујући радње које су и обухваћене оптужбом под којима се по становишту Апелационог суда, подразумева предаја лица ради вршења проституције, а која се у изреци језички формулише као радња учествовања у предаји, а не као радња приморавања на вршење проституције и то злоупотребом поверења и тешких прилика оштећене (које су описане у оптужби) за које нису постојали докази, тако да су ови елементи дела за које су окривљени АА и АА1 оглашени кривим, били обухваћени оптужбом.

Стога, овај суд налази да првостепени суд приликом доношења ожалбене пресуде није повредио објективни идентитет оптужбе, обзиром да није дошло до таквих чињеничних измена у пресуди, из које би произишло да се ради о тежем кривичном делу, од оног које је описано у оптужници.

При свему томе, неосновани су и жалбени наводи који се тичу имена и презимена окривљеног, односно чињенице да је у првостепеној пресуди наведено, да је исти променио лично име, с обзиром, да је на тај начин извршена, прецизна идентификација лица које је процесуирано у овој кривичноправној ствари. С тога, супротно жалбеним наводима, овај суд налази, да су увод, изрека и образложење првостепене пресуде у складу са законом.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно узео у обзир све околности из члана 54 КЗ, па је од олакшавајућих околности на страни окривљених АА и АА1, правилно ценио њихово коректно држање пред судом, да се оштећена није придружила кривичном гоњењу, нити је према њима истакла одштетни захтев, да је окривљени АА запослен, чињеница, да је АА1 удата, да у време извршења предметног кривичног дела није била осуђивана, као и протек времена од извршења предметног кривичног дела више од пет година, а које околности је ценио као особито олакшавајуће околности у смислу члана 56 и 57 КЗ, од отежавајућих околности да је оптужени АА осуђиван два пута, а окривљена АА1 једанпут, али не због истоврсних кривичних дела, па је по налажењу овог суда правилно првостепени суд окривљене применом члана 45 КЗ, осудио и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, окривљену АА1 на казну затвора у трајању од 9 (девет) месеци, у коју

им се сходно члану 63 КЗ, урачунава време које су провели у притвору од 24.12.2007. године до 23.09.2008. године. Изречене казне затвора и по оцени овог суда одговарају тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљених, истовремено су нужне и довољне за остварење сврхе кажњавања прописане члановима 4 и 42 КЗ, због чега су жалбени наводи браниоца окривљених да првостепени суд олакшавајуће околности АА није ценио као особито олакшавајуће околности, при чему су све утврђене околности и код АА1 и код АА идентични, као и жалбени наводи јавног тужиоца, да су изречене казне преблаге, обзиром на јачину повреде заштићеног добра, оцењени као неосновани.

Такође су и неосновани жалбени наводи јавног тужиоца да је чињенично стање у односу на ослобађајући део пресуде, погрешно утврђено, зато што је по налажењу овог суда, првостепени суд правилно, свестрано и потпуно ценио све изведене доказе, како оне које терете окривљену АА2, тако и оне које иду у корист, како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите и правилне одлуке у овој кривичноправној ствари и за своје закључке да нема доказа да је окривљена извршила кривично дело које јој се ставља на терет, дао јасне, логичне и адекватне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

У жалби јавног тужиоца се истиче да је нејасно због чега првостепени суд није поклонио веру и у потпуности прихватио исказ окривљене АА2, који је дат у полицији у присуству браниоца, где је окривљена до детаља описала критични догађај, као и да је нејасно због чега је првостепени суд у потпуности поклонио веру измењеној одбрани окривљене АА2, а није поверовао исказима сведока полицијских службеника СС1, СС2 и СС3 и да је исказ окривљене потврђен исказима малолетне оштећене АА2, а да из налаза и мишљења вештака психолога произилази да је малолетна оштећена емоционално нестабилна, те да се њен исказ не може ценити у смислу да би ишао у прилог одбране окривљене АА2, због чега је по оцени жалбе навода тужиоца чињенично стање неправилно и непотпуно утврђено.

Супротно овим жалбеним наводима јавног тужиоца, по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је јасно и аргументовано образложио разлоге због чега је одбрану окривљене АА2 прихватио, обзиром да је њена одбрана у потпуности сагласна одбранама оптужених АА и АА1, да су њихове одбране и у потпуности сагласне са исказом малолетне оштећене ММ, која је у погледу чињенице да су окривљени АА и АА1, деци АА2 дали новац да би купили себи нешто, јер су веома сиромашни, а не на име експлоатације ради проституције малолетне оштећене ММ, да се окривљена АА2 противила томе да малолетна оштећена ММ оде из њене куће са АА и АА1, како би живела код њих. По налажењу овог суда, првостепени суд је правилно закључио да ниједан доказ не упућује на закључак да је окривљена АА2 знала да малолетна оштећена са окривљеним АА и окривљеном АА1 одлази ради бављења проституцијом, због чега је правилно закључио да није доказано да је окривљена АА2 предузела противправне радње које јој се оптужницом јавног тужиоца стављају на терет, а при чему је првостепени суд супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, имао у виду и наводе одбране окривљене АА2 која је дата у полицијској станици у присуству браниоца, а која одбрана се разликује од одбране која је дата касније

током поступка и за такву оцену дао разлоге у образложењу пресуде у смислу да би код утврђеног чињеничног стања из изреке пресуде исказ дат приликом, саслушања окривљене АА2 остао непоткрепљен доказима, које прихвата и Апелациони суд као другостепени.

Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, првостепени суд је исказе сведока СС1, СС2 и СС3, полицијских службеника Управе за станице МУП РС, у потпуности прихватио и оценио их као искрене, јасне и детаљне у битним елементима и у битним елементима међусобно сагласне, при чему суд правилно није ценио оперативна сазнања која су имали наведени сведоци, а која су претходила критичном догађају.

Даље, у жалби јавног тужиоца се детаљно анализира налаз и мишљење вештака психолога, на околности психичког и психолошког статуса малолетне оштећене ММ и интерпетирају искази окривљених АА и АА1, те наводе чињенице и околности које немају карактер одлучних чињеница, при потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, па их је Апелациони суд оценио као неосноване, не упуштајући се ближе у образлагање истих.

Имајући у виду изнето, правилно је првостепени суд закључио да нема поузданих доказа да је окривљена АА2 у време, на месту и на начин, како јој је то оптужбом стављено на терет и наведено у изреци побијане пресуде, извршила кривично дело трговина људима из члана 388 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, због чега је на основу члана 355 тачка 2 тада важећег ЗКП, ослобођена од оптужбе, обзиром да се осуђујућа пресуда може заснивати само на чињеницама у чију извесност је суд потпуно уверен (члан 18 став 1 ЗКП). Наиме, потребно је да се извесно докаже да је окривљена извршила предметно кривично дело, те није довољно да постоје околности које њену одбрану доводе у сумњу, због чега и по налажењу Апелационог суда ни из једног доказа нити објективног понашања окривљене, односно предузетих радњи, као и свих околности под којима су исте предузете, не произилази да је окривљена извршила предметно кривично дело. С обзиром на наведено, овај суд је нашао да жалбени наводи јавног тужиоца, нису основани.

Због напред наведених разлога, Апелациони суд у Београду је на основу члана 457 ЗКП („Сл.гласник РС“ бр.72/11, 101/11, 121/12 и 32/13), одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Јелена Миљковић Глигоријевић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Нада Хаџи-Перић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић